

dende. Epidemi herfter, ville de fleste Mennesker og ogsaa disse kommunale Medlemmer være saa tilsværfelig bange for sig selv og deres Egne, at de nok ville gaa med til, hvad der i den Henseende er nødvendigt. Dernæst skal jeg bemærke, at den Endring, der foreslaas under Nr. 4, kan jeg gaa ind paa, skjøndt jeg egentlig hellere ønskede, at den ikke blev vedtaget. Det er netop det Endringsforslag, som refererer sig til det, jeg før omtalte, nemlig Nødvendigheden af en hurtig Indgriben og en Opretholdelse af denne hurtige Indgriben ved de Sygdomme, der ere omtalte i § 2 første Stykke, men derimod ikke ved de andre, som omtales i § 2. Jeg tror at kunne slaa mig til No ved Endringsforslaget, fordi jeg erkjender, at de Sygdomme, som omtales i første Stykke af § 2, ere de, ved hvilke det fornemmelig er nødvendigt, at en saadan hurtig Indgriben kan finde Sted. Det er nemlig alle Sygdomme, der ere meget farlige, og som efter Omstændighederne kunne være meget smitsomme, nemlig Kolera, gul Feber — der maaste ikke forekomme i vore Klimaer, men som man dog ikke kan være sikker for — Dysenteri, exanthematisk Tyfus, Børnetopper og Pest. Som sagt, skjøndt jeg ikke er uden Betænkelighed derved, skal jeg dog ikke heller rejse nogen Indsigelse mod dette Endringsforslag. Hvad Endringsforslaget under Nr. 12 angaar, hvor man ved Ordet „Erstatning“ ønsker indstødt Ordet „fuld“, skal jeg dertil bemærke, at det har jeg heller ikke Noget imod. Jeg skal ikke have Noget imod, at man tilspør dette Ord, skjøndt jeg maa sige, at jeg tror egentlig ikke, det har nogen videre Betydning, thi „Erstatning“ er „fuld Erstatning“, og det bliver derfor efter min Mening mere af en moralsk eller demonstrativ Betydning, om man vil, naar dette Ord tilsværes; men er der Noget, der sætter Pris derpaa, skal jeg ikke have Noget derimod at erindre.

De Endringsforslag, som jeg navnlig maa udtale mig imod, ere Endringsforslagene under Nr. 28 og 29. Endringsforslaget under Nr. 30, som gaar ud paa, at Loven kun skal gjælde til 1ste April 1893, ønskede jeg helst at være fri for, men paa den anden Side vil jeg heller ikke fraraade dets Vedtagelse bestemt, idet jeg ikke let kan tænke mig, at, naar man først faar en saadan Epidemilovgivning, og navnlig hvis Ulykken skulde være, at der blev Brug for den, at man saa ved den Tids Udløb virkelig skulde kunne mene, at man kunde undvære noget Sligt. Jeg holder mig overbevist om, at den bestaaende Epidemilov vilde blive holdt i Kraft paa en eller anden Maade, hvis man ikke kan enes om noget Nyt, og derfor tror

jeg ikke, man behøver at frygte for, at man til den Tid vil komme til at staa uden Lovgivning i den Retning. Derimod maa jeg, som sagt, udtale mig mod Endringsforslagene under Nr. 28 og 29. Hvad Endringsforslaget under Nr. 28 angaar, gaar det ud paa at forandre Lovforslaget deri, at Statskassen skulde refundere $\frac{3}{4}$ af Udgifterne, i Stedet for at Lovforslaget gaar ud fra, at Statskassen kun skal refundere det Halve. Det forekommer mig, at der allerede deri, at Statskassen paatager sig Halvdelen af disse Udgifter, ligger en meget betydelig Indrømmelse og en meget betydelig Gevinst for Kommunerne. Vi maa nemlig jo ikke glemme, hvorledes Forholdet er nu, og hvorledes Forholdet vil blive, dersom vi ikke faae en Lov. Saa er jo nemlig Forholdet dette, at der ingen Hjælp kan kræves af Statskassen til disse Udgifter. Man maa ikke tro, at, dersom en saadan Epidemi skulde vise sig i Morgen eller i Overmorgen, man da fordi man ingen Epidemilov har, heller ingen Udgifter vilde faae af Epidemien, tværtimod! Er det en alvorlig og dræbende Epidemi, vil al Ting komme til at gaa om trent paa samme Maade, som dette Lovforslag bestemmer, derom er der ikke Tvivl, og alle de Udgifter, som foraarjages derved, vil man ikke have Hjemmel til at kræve af Statskassen. Derfor staar det for mig saaledes, at Bestemmelserne i Lovforslaget ere en meget betydelig Gunstbevistning, en meget betydelig Fordel, der ydes Kommunerne udover, hvad de have efter de bestaaende Regler, og udover, hvad de ville faae, dersom Loven ikke kommer i Stand. Jeg tør derfor ikke gaa videre paa dette Punkt end Lovforslaget. — Hvad Endringsforslag under Nr. 29 angaar, skal jeg først bemærke derom, at det er en Endring, som der, da Sagen behandledes i Fjor, ikke var Tale om. Denne Endring blev slet ikke motiveret fra nogen Side i Fjor; det er Noget, som først i Nat er blevet fremhævet. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende er den rigtige. Man kan ikke sammenligne dette Forhold med forskellige andre Forhold, hvor man mener, at Kjøbstad og Land bør holdes adskilte. Det er nemlig efter min Mening en Interesse lige saa vel for det en By omgivende Landdistrikt som for Byen selv, at en Epidemi, som opstaar i Byen, bliver bekjæmpet. Jeg vil ikke tale om, at det er en Misforstaaelse, hvis man virkelig mener, at Epidemiens Udgifter ikke komme lige saa fuldt paa Landet som paa Byen, og at der ikke er særlig Grund til at frygte for, at den fra Byen skulde udbrede sig til